עמוד בדין וברח. בפרק החולץ (יבמות דף מח: ושם) פרש"י דוקא ברח אבל חלה הוא או חלתה היא לא משמע לפי דבריו דקנס הוא ומימה אם כן מאי קפריך הואיל ומשום קנס מתפרנסת ויש לומר דאי חיישינן כולי האי לגררי כדחיים שמואל לא היה לקונסו כל כך ור"ח פירש שמלא בירושלמי ברים לא ע"פ דברה לו דוקא אלא ה"ה חלה דניזונת משלו ור"ת והא המרינן חלה הוא לו היא מעלה לה מזונות לחד ליסבא גבי הגיע זמן ולא נשאו יש לומר שאני הכא שהיה לו לכנוס מיד אחר הגעת הזמן אחר שלשה חדשים אבל התם כשהתחיל חליו לפני שהגיע זמן מאי הוה ליה למיעבד ומיהו קשה לי בחלה גמי מעלה לה מזונות אמאי אמרי' בסמוך דלא משעבדא ליה למעשה ידיה ו"ל דבחלה גמי קנסינן ליה משום דלא כנס מיד אחר שלשה חדשים ואחר שעמד בדין מיד ואם תאמר לפרש"י דמפרש דוקא ברח אבל חלה לא בפ"ק (דף ב.) דמיבעיא לן חלה מהו אמאי לא פשיט מהכא דאמרי' דוקא ברח אבל חלה לא וכל שכן הוא דהא הכא דאין לה מזונות אף על פי שפשע קנס שהיה לו לכונסה מיד אחר שעמד בדין אבל התם חלה קודם שהגיע הזמן מאי הוה ליה למיעבד דעל טורחא בהכי מיירי דאי חלה הוא אחר כך פשיטא דאין להפסידה ואיכא למימר דיבמה שאני דלאו אגידא ביה כולי האי כמו ארוסתו ואינה עומדת כל כך לכונסה לא מיחייב מזונות כולי האי ומיהו קשה לפירוש רש"י דעל טורחין מוקי האי ברח שלא מחמת מרדין אלא מחמתה דאי לאו הכי היינו חלה ואם כן מאי קפריך הכא למ"ל אין פוסקין מזונות לאשת איש הרי הכא לא שייך התפסת גרדי הואיל ומחמתה ברח:

הני מאלי דקוניא. פי' בקונטרס פלומי"ר בלע"ז כלי חרס שמתיכין לתוכו עופרת ואין נראה לר"ת דבזמיים פרק איזהו מקומן (דף מד.) גבי עשיית מזבח תניא מביא סיד וקוניא (ג) וממתה ושופך הוא ליה למימר אבר שהוא לשון בריתא ועוד אמר רבי מדמסיק עלייהו בפ"ב דמסכת ע"ז (דף נג: ושם) ובפרק כל שעה (פסחים דף נ: ושם) משום דמלרפי פירוש שמעורב בהם לריף שקורין אלו"ס בלע"ז על כן נראה כדפירש הערוך *דקוניא היינו כלי חרס המחופה בהתכת זכוכית ולהכי מסיק עליה דמלרפי משום דזכוכית תמילת בריתו מן החול וכתותו חול מעורב לריף ולהכי בלעי וכן מורה רבינו הם בתוס' פלומי"ר שלנו שמתיכין לתוכן שופרת חיגן נאסרין בי"ג יותר משאר כלי חרס ועוד מדקדק ר"ת לא אם היה נאסר ונכשיו שאין בו אלא שופרת מעט יאסר אבל בהתכת זכוכית ניחא דאפי' כולן של זכוכית אינו נאסר לפי שנתבטל היטב ואינו נבלע אבל קוניא לא נתבטל כל כך ובלע טפי: **ירקוקי** . פירש בקונטרס לענין חמץ בפסח וגיעולי עובדי כוכבים יין נסך ולא משום לאיטריך למיפסק הלכה כרב זביד לענין חמץ בפסח דהא מרימר דפליג עליה ומרי ירקוקי דוקא לענין יין נסך אבל לענין חמץ בפסח מודה דאסירי אפי' חיורי כדאיתא בהדיא בפ' אין מעמידין (ע"ז דף נג:) ומפרש התם טעמא דתשמישו בחמץ:

חנן אומר איבד מעותיו. ליכא לאקשויי מהא דקיימא לן (לעיל פ.) היורד לתוך שדה של חבירו ונטעה שלא ברשות דשמין לו כאדים ולבונה חורבתו של חבירו דנתן לו מה שהגהו (ב"מ קא: ע"ש) דהתם הכא בעין הוא ודין הוא שיטול אבל הכא לא הנבעים לו שום שכח נכסים אלא שהילו מגביית בעל חובו ולא מידי יהיב ליה והוה כמבריח אדי מנכסי חבירו דאמ"נ דמהגה אותו לא מתחייב מידי כדמסיק בגדרים בתין בין המודר (דף נג:) וא"ת הא אמרי' בהשוכר את הפועלים (ב"מ דף נא:) שומר חנם שהיה לו

כב א מיי' פי"ח מהל' אישות הל' יז סמג עשין כא טור ש"ע אה"ע סי' קט סעיף א:
כד ב מיי' שם הל' כד סמג שם טוש"ע שם סימן נג סעיף ח [וכרב אלפס שד פי"ל דמכילתין דף קכ:]:
כה ג מיי' פכ"ד מהל' אישות הל' ה סמג עשין נא טוש"ע שם סי' קטו סעיף ה [וכרב אלפס פי"ל דמכילתין דף קכה.]
כו ד מיי' פי"ב שם הל' יט סמג עשין מח ולחין פא טוש"ע שם סי' ע סעיף ח:
כז ה מיי' פ"ט מהל' המן ומלה הל' כה וסי"ז מהל' מאכלות אסורות הל' ב סמג לאוין עח וקמח טוש"ע א"ח סי' תנא סעי' כב ושו"ע יו"ד סי' קב סעיף א:
כח ו מיי' פי"ל מהל' מאכלות אסורות הל' יט סמג לאוין קמח טוש"ע יו"ד סימן קלה סעיף ו:
כט ח מיי' פי"ב מהל' אישות הל' יט סמג עשין מח ולאוין פא טור ש"ע אה"ע סי' ע סעיף ח:

צדקה מ"ד צדקה אבל תכשיט יהבינן לה דלא ניחא ליה דתינוול *הא שמעו היבמה ג' חדשים הראשונים ניזונת משל בעלה מ"כן ואילך אינה ניזונת לא משל בעלה ולא משל יבם עמד בדין וברח ניזונת משל יבם אמר לך שמואל למאי ניחוש לה לדאי: אי משום צרדי לא מיקרבא דעתיה לגבה אי משום מעשה ידיה לא משתעבדא ליה, הא שמעו *האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים ובאת ואמרה: "מת בעלי" רצתה ניזונת רצתה גובה כתובתה, *לירשני בעלי-מתפרנסת והולכת עד כדי כתובתה הכא נמי בששמעו בו שמם ומאי שנא עד כדי כתובתה דאיהי היא דאפסידה אנפשה הא שמעו כיצד אמרו ממאנת אין לה מזונות, אי אתה יכול לומר ביושבת תחת בעלה שהרי בעלה חייב במזונות, אלא כגון שהלך בעלה למדינת הים לותה ואכלה עמדה ומיאנה. "טעמא דמיאנה הא לא מיאנה יהבינן לה? אמר לך שמואל הכא למאי ניחוש לה אי משום צרדי, צרדי לקטנה לא מתפיס ואי משום מעשה ידיה, קטנה, לא ספקה, מאי הוה עלה? כי אתא רב דימי אמר: מעשה בא לפני רבי בבית שערים ופסק לה מזונות לפני רבי ישמעאל בצפורי ולא פסק לה מזונות תהי בה רבי יוחנן וכי מה ראה רבי ישמעאל שלא פסק לה מזונות הא לא נחלקו בני כהנים גדולים וחנן אלא לענין שבועה אבל מזוני יהבינן לה, א"ל רב שמן בר אבא כבר תרגמה רבינו שמואל בבבל "כששמעו בו שמת" א"ל פתריתו בה כולי האי כי אתא רבין אמר מעשה בא לפני רבי בבית שערים ולא פסק לה מזונות לפני רבי ישמעאל בציפורי ופסק לה מזונות אר"ר יוחנן מה ראה רבי שלא פסק לה דהא לא נחלקו חנן ובני כהנים גדולים אלא לענין שבועה אבל מזונות יהבינן לה? אמר ליה רב שמן בר אבא כבר תרגמה שמואל בבבל "כששמעו בו שמת" אמר ליה פתריתו בה כולי האי? ואלבתא כותיה דרב- ופוסקין מזונות לאשת איש ואלבתא כותיה דרב הונא אמר רב *דאמר רב הונא אמר רב יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניזונת ואיני עושה ואלבתא כותיה דרב זביד בקוניא דאמר רב זביד *הני מאלי דקוניא: חיורי ואוכמי שרו ירקוקי אסירי; ולא אמרן אלא דלית בהו קרטופני אבל אית בהו קרטופני אסירי: מתני' *מי שהלך למדינת הים ועמד אחד ופירנם את אשתו חנן אומר איבד את מעותיו, נחלקו עליו בני בהנים גדולים ואמרו ישבע כמה הוציא ויטול א"ר דוסא בן הרכינס כדבריהם, א"ר יוחנן בן זכאי "יפה אמר חנן-הניח מעותיו על קרן הצבי: גמ' *תנן התם המודר הנאה מחבירו

לא נזונים

ג' חדשים ואמאי ניזונת משל בעלה ואמאי לא ניזונת משל בעלה

ואמאי לא ניזונת משל יבם

אי משום מעשה ידיה

אי משום מעשה ידיה

אי משום מעשה ידיה